

śniewicz Ignacy, Losik Jan, Lubera Józef, Łachecki Szczepan, Łakomy Antoni, Łaszewski Zygmunt, Maciejewski Edmund, Magdziński Bronisław, Majchrzak Franciszek, Majchrzak Leokadia, Majewski Józef, Malik Marian, Maśluk Stefan, Matys Stanisław, Michalczyk Andrzej, Michalik Stanisław, Mielczarek Józef, Mitek Hubert, Mostowik Stanisław, Murawski Czesław, Muszyński Eugeniusz, Namysło Wiktor, Niankowski Antoni, Niedźwiedzi Sylwester, Niemczyk Józef, Nogaj Kazimiera, Nowak Jan, Ogińska Marian, Osnowski Augustyn, Ososiński Edward, Pacana Kazimierz, Panczyszyn Władysław, Paszek Stanisław, Pawlak Wiktor, Piegza Jan, Pietrzak Feliks, Pirek Stefan, Płaczek Wilhelm, Poliński Władysław, Prych Józef, Raszewski Tadeusz, Rogoda Edward, Rosa Henryk, Roznowski Michał, Różalski Franciszek, Ruczyńska Eugenia, Ruskowski Bronisław, Rzeszotarski Stefan, Rzymkowski Edmund, Sadowski Józef, Sadurski Tadeusz, Scotti Aniela, Siciński Józef, Siech Roman, Skotarek Józef, Skórka Stanisław, Skrzypkowski Wacław, Smagacz Wiktor, Sochacki Józef, Sobczak Aleksy, Solak Piotr, Sorek Agnieszka, Sosna Franciszek, Sroka Dominik, Stachowiak Feliks, Stankowski Józef, Starzyński Leon, Strzała Stanisław, Suchanek Marta, Sułkowski Jan, Szczerbowski Jan, Szczurek Stanisław, Szpanier Walenty, Szymandera Stanisław, Toroń Franciszka, Trestka Honorata, Twardowski Artur, Twardowski Karol, inż. Vrobel Jan, Walczak Władysław II, Wąsik Józef, Wiater Edward, Wichary Franciszek, Wilk Bronisław, Wiśniewska Bronisława, Wiśniewska Sabina, Witczak Bronisław, Włodarski Piotr, Wnukowski Stanisław, Wołoch Józef, Wrona Edward, Wyban Bronisław, Zajac Józef, Zajutro Agnieszka, Zarzycki Marian, Zawada Wiktor, Zdański Bolesław, Zerański Wincenty, Zięba Stanisław, Ziomko Maria, Zurek Jakub, Zydrón Józef.

DZIAŁ II

SPRAWY GOSPODARKI NARODOWEJ

1187.

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 29 lipca 1950 r.

w sprawie zatwierdzenia Szczegółowego 6-letniego Planu Rozwoju Gospodarczego i Budowy Podstaw Socjalizmu na lata 1950—1955.

§ 1. Na podstawie postanowień rozdziału 5 pkt 1 ustawy z dnia 21 lipca 1950 r. o 6-letnim Planie Rozwoju Gospodarczego i Budowy Podstaw Socjalizmu na lata 1950—1955 (Dz. U. R. P. Nr 37, poz. 344) zatwierdza się Szczegółowy 6-letni Plan Rozwoju Gospodarczego i Budowy Podstaw Socjalizmu na lata 1950—1955, przedstawiony przez Państwową Komisję Planowania Gospodarczego.

§ 2. Wykonanie uchwały porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i wszystkim Ministrom.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Monitorze Polskim z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1950 r.

PREZES RADY MINISTRÓW

Józef Cyrankiewicz

1188.

UCHWAŁA PREZYDIUM RZĄDU

z dnia 11 sierpnia 1950 r.

w sprawie upowszechnienia i rozwoju spawalnictwa.

W zrozumieniu doniosłego znaczenia w rozwoju gospodarki państwowej oraz roli, jaką spawalnictwo powinno odegrać przy odbudowie kraju i przyspieszeniu realizacji planów gospodarczych, Prezydium Rządu uchwała, co następuje:

§ 1. Przy wykonywaniu wszelkich robót w zakresie budowy konstrukcji szkieletowych, mostowych, maszynowych, rurociągów, zbiorników, naczyń pod ciśnieniem, kotłów parowych i innych urządzeń przemysłowych, komunikacyjnych i transportowych, zarówno lądowych jak i pływających, jak również przy wykonywaniu robót montażowych, remontowych itp., należy w jak najszerszym zakresie stosować spawanie oraz pokrewne mu metody technologiczne, zwłaszcza w tych przypadkach, w których dzięki ich zastosowaniu nastąpi:

- 1) podwyższenie jakości produkcji,
- 2) przyspieszenie cyklu produkcyjnego,
- 3) przyspieszenie wykonawstwa robót,
- 4) obniżenie kosztów produkcyjnych,
- 5) oszczędność na materiałach.

§ 2. Metody pracy w zakresie spawania oraz pokrewnych procesów technologicznych należy unowocześnić przez zastosowanie najnowszych zdobyczy naukowych i doświadczeń w tej dziedzinie, a w szczególności przez:

1) zastosowanie półautomatycznego i automatycznego spawania, zwłaszcza łukiem krytym,

2) zastosowanie cięcia i obróbki metali przy pomocy półautomatycznych i automatycznych urządzeń gazowych, z uwzględnieniem gazu ziemnego i innych gazów palnych,

3) zastąpienie w jak najszerszym zakresie konstrukcji nitowanych i niektórych odlewów przez konstrukcje spawane, a szczególnie spawane automatycznie,

4) zastosowanie zgrzewania, zwłaszcza elektrycznego oporowego,

5) szerokie zastosowanie procesów pokrewnych spawaniu, jak metalizacja natryskowa, hartowanie powierzchniowe, napawanie itp.

§ 3. 1. W celu zapewnienia wykonania zadań, wymienionych w § 1 i § 2, należy w terminie jednego miesiąca od wejścia w życie niniejszej uchwały:

1) w Ministerstwach: Przemysłu Ciężkiego i Żeglugi utworzyć w Departamentach Produkcji i Techniki referaty spawalnicze;

2) w Ministerstwach: Budownictwa, Komunikacji, Przemysłu Lekkiego, Górnictwa, Gospodarki Komunalnej oraz Rolnictwa i Reform Rolnych powierzyć prowadzenie spraw spawalnictwa wyznaczonym pracownikom;

3) w Centralnych Zarządach Przemysłu (jednostkach równorzędnych), podległych ministerstwu, wymienionym w pkt. 1) i 2), powierzyć prowadzenie spraw spawalnictwa wyznaczonym pracownikom.

2. Ministerstwa i Centralne Zarządy Przemysłu (jednostki równorzędne), wymienione w ust. 1, powinny:

1) pełnić nadzór nad właściwym, celowym i terminowym realizowaniem niniejszej uchwały;

2) koordynować pracę podległych jednostek organizacyjnych oraz współpracować z jednostkami nadrzędnymi w zakresie zagadnień spawalnictwa;

3) badać i ustalać możliwości zastosowania spawania w poszczególnych gałęziach produkcji lub warsztatach naprawczych;

4) rozpowszechniać najnowsze, wypróbowane metody pracy, pomysły i usprawnienia oraz nadzorować ich właściwe realizowanie w przemyśle;

5) współpracować z instytutami naukowymi oraz z Polskim Komitetem Normalizacyjnym (P.K.N.), w szczególności w zakresie, określonym w pkt. 4);

6) opracowywać projekty zarządzeń i instrukcji.

§ 4. Ministerstwa, o których mowa w § 3, uzgodnią z Państwową Komisją Planowania Gospodarczego (PKPG) — Departament Techniki zakres rozszerzenia zastosowania spawalnictwa w ich resortach.

§ 5. Minister Szkół Wyższych i Nauki:

1) zorganizuje w roku akademickim 1950/51 katedry spawalnictwa na właściwych wydziałach politechniki i wyższych szkół technicznych;

2) zarządzi rozszerzenie programów nauczania w tych uczelniach, wprowadzając z początkiem roku akademickiego 1950/51 wykłady i ćwiczenia:

a) na wydziałach mechanicznych — z projektowania i obliczania spawanych konstrukcji maszynowych oraz konstruowania sprzętu do spawania gazowego,

b) na wydziałach inżynierskich — z projektowania i obliczania spawanych konstrukcji,

c) na wydziałach elektrycznych — z konstrukcji i budowy maszyn i sprzętu do elektrycznego spawania;

3) utworzy z początkiem roku akademickiego 1951/52:

a) na jednej z politechnik wydział spawalnictwa, który będzie szkolił inżynierów-spawalników,

b) na pozostałych politechnikach i wyższych szkołach inżynierskich rozszerzy zakres wykładów ze spawalnictwa i zorganizuje przy katedrach tego przedmiotu należycie wyposażone zakłady.

§ 6. Minister Przemysłu Ciężkiego:

1) wyda zarządzenie, zmierzające do uaktywnienia na terenie podległych mu instytutów prac naukowych i naukowo-badawczych w zakresie spawalnictwa, w szczególności spowoduje rozwinięcie przez Instytut Spawalnictwa szerokiej akcji zmierzającej do dalszego doskonalenia metod i postępu technicznego w spawalnictwie, wprowadzania najnowszych zdobyczy techniki i nauki do produkcji, niesienia wydajnej pomocy placówkom przemysłowym w formie współpracy przy opanowywaniu nowych zagadnień i trudności produkcyjnych oraz nowych procesów technologicznych;

2) poleci Instytutowi Spawalnictwa nawiązanie kontaktu z Państwową Komisją Planowania Gospodarczego w celu rozwinięcia akcji, zmierzającej do udostępnienia wszystkim zainteresowanym instytucjom najbardziej wartościowej literatury zagranicznej, ze szczególnym uwzględnieniem bogatego doświadczenia Związku Radzieckiego w dziedzinie spawalnictwa;

3) poleci Instytutowi Spawalnictwa złożenie w Ministerstwie Szkół Wyższych i Nauki oraz w Centralnym Urzędzie Szkolenia Zawodowego, w przeciągu dwóch miesięcy od ogłoszenia niniejszej uchwały, memoriału w sprawie szkolenia specjalistów na różnych poziomach z naświetleniem potrzeb spawalnictwa pod względem jakościowym i ilościowym na odcinku szkolenia kadr;

4) zrewiduje i uzgodni do końca roku bieżącego z właściwymi ministrami możliwości zastąpienia niektórych dużych i przestrzennych odlewów stalowych przez konstrukcje spawane;

5) zarządzi, w celu doraźnego zaspokojenia potrzeb spawalnictwa, opracowanie do końca roku bieżącego, w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami przemysłowych norm odbiorczych, norm zużycia i przepisów eksploatacyjnych dla spawalnictwa, które będą obowiązywać cały przemysł aż do chwili ukazania się stałych norm, wydanych przez Polski Komitet Normalizacyjny;

6) zarządzi w przeciągu miesiąca od chwili ogłoszenia niniejszej uchwały rozszerzenie działalności Centrali Handlowej Przemysłu Chemicznego — Biuro Sprzedaży Gazów Technicznych tak, aby objęła planowy zakup i planową sprzedaż wszelkich materiałów i sprzętu spawalniczego na zasadach wyłączności oraz sprzętu pomocniczego w zakresie potrzeb spawalnictwa;

7) zleci Centrali Handlowej Przemysłu Chemicznego — Biuro Sprzedaży Gazów Technicznych zaplanowanie zaopatrzenia spawalnictwa na 1951 rok i przedstawienie sobie do zatwierdzenia planów zaopatrzenia, a w szczególności planu importu sprzętu spawalniczego;

8) zabezpieczy należyte zaopatrzenie spawalnictwa w sprzęt, urządzenia i materiały, przez uwzględnienie w planach produkcji i inwestycji rozbudowy właściwego przemysłu w oparciu o plan 6-letni i bilans sprzętu spawalniczego, sporządzony przez Komisję Bilansu Maszyn przy Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 7. Prezes Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego poleci podległym sobie jednostkom organizacyjnym opracowanie programu i zorganizowanie z początkiem roku szkolnego 1950/51 szkolenia zawodowego spawalników na poziomie średnim i niższym:

- 1) krótkofalowego dla:
 - a) kontrolerów i odbiorców spośród doświadczonych i wykwalifikowanych spawaczy,
 - b) spawaczy przyuczonych,
 - c) nauczycieli spawalnictwa i instruktorów,
 - d) referentów spawalnictwa;
- 2) długofalowego dla:
 - a) spawaczy czeladników,
 - b) spawaczy specjalistów,
 - c) instruktorów, kontrolerów i odbiorców,
 - d) mistrzów,
 - e) techników.

§ 8. Polski Komitet Normalizacyjny wezwie Komisję Spawalnictwa do zrewidowania, przyspieszenia i rozszerzenia programu swoich prac w przeciągu jednego miesiąca od ogłoszenia niniejszej uchwały, a zwłaszcza przyspieszy:

- 1) opracowanie norm technicznych dla:
 - a) materiałów podstawowych,
 - b) materiałów pomocniczych,
 - c) sprzętu spawalniczego,

normujących na przyszłość stosunki pomiędzy dostawcami i odbiorcami materiału i sprzętu spawalniczego;

2) opracowanie norm wykonawstwa robót spawalniczych dla warsztatów produkcyjnych, robót spawalniczych terenowych, remontowych itp.;

3) opracowanie przepisów i norm technicznych odbiorczych, regulujących na przyszłość stosunki pomiędzy wykonawcą robót spawalniczych z jednej strony, a odbiorcą tych robót z drugiej strony.

§ 9. Właściwi ministrowie:

1) wydadzą, każdy w swoim zakresie, w przeciągu dwóch miesięcy szczegółowe zarządzenia wykonawcze dla podległych im jednostek organizacyjnych oraz prześlą je do wiadomości Państwowej Komisji Planowania Gospodar-

czego — Departament Techniki — w terminie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia niniejszej uchwały;

2) zarządzą, pod kątem widzenia upowszechnienia spawalnictwa, zrewidowanie we wszystkich podległych im warsztatach wytwórczych i przedsiębiorstwach dotychczasowych procesów technologicznych, w celu ustalenia możliwości polepszenia jakości produkcji, oszczędności materiałów, obniżenia kosztów produkcyjnych, przyspieszenia cyklu produkcyjnego oraz zwiększenia produkcji i obniżenia czasu robocizny przez należytą organizację pracy na odcinku robót spawalniczych, usprawnienie procesów technologicznych, zastosowanie bardziej nowoczesnych metod pracy, narzędzi i sprzętu, wprowadzenie urządzeń przyspieszających i ułatwiających pracę, zastosowanie półautomatyzacji i automatyzacji, wprowadzenie współzawodnictwa itp.;

3) włączą do swych planów inwestycji i produkcji w ramach planu 6-letniego zapotrzebowanie na urządzenia, sprzęt i materiały spawalnicze, uwzględniając tezy rozwojowe, zawarte w niniejszej uchwale;

4) zaplanują konieczne do zrealizowania niniejszej uchwały kredyty.

§ 10. 1. Wszystkie zainteresowane ministerstwa oraz Centralny Urząd Szkolenia Zawodowego składać będą do Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego — Departament Techniki raz na kwartał sprawozdania z dokonanych prac i postępów w zakresie zastosowania spawalnictwa.

2. Sprawozdania należy przedstawiać w ciągu 2 miesięcy po upływie każdego kwartału kalendarzowego. Pierwsze sprawozdanie należy przedstawić do dnia 30 listopada 1950 r. za okres do 30 września 1950 r.

§ 11. Uchwała wchodzi w życie z upływem miesiąca od dnia jej ogłoszenia w Monitorze Polskim.

PREZES RADY MINISTRÓW

Józef Cyrankiewicz

1189.

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO z dnia 5 sierpnia 1950 r.

w sprawie określenia przedsiębiorstw i zakładów, w których na czele komórek rachunkowości stoi starszy księgowy.

Na podstawie pkt. 2 rozdziału I uchwały Rady Ministrów z dnia 20 stycznia 1950 r. w sprawie praw i obowiązków głównych (starszych) księgowych przedsiębiorstw i zakładów uspołeczniczonych (Monitor Polski Nr A-26, poz. 280) zarządza się, co następuje:

§ 1. Za przedsiębiorstwa i zakłady mniejsze, w których na czele komórek rachunkowości stoi starszy księgowy, uważa się podległe Ministrowi Handlu Wewnętrznego albo poddane jego nadzorowi uspołecznione przedsiębiorstwa i zakłady, które prowadzone są na zasadach ograniczonego wewnętrznego rozrachunku gospodarczego.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

MINISTER HANDLU WEWNĘTRZNEGO

w/z W. Zawadzki

1190.

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO z dnia 11 sierpnia 1950 r.

w sprawie ustanowienia przymusowego zarządu państwowego nad przedsiębiorstwem: Przetwórnia Mięsa, wł. Teodor Rózkowski i Ska, sp. z o. o. w Gdyni.

Na podstawie art. 1 ust. 3 i art. 2 dekretu z dnia 16 grudnia 1918 r. w przedmiocie przymusowego zarządu państwowego (Dz. Pr. P. P. Nr 21, poz. 67) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 maja 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 437), art. 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 110, poz. 976) i art. 1 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 września 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 87, poz. 545) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustanawia się z dniem 11 sierpnia 1950 r. przymusowy zarząd państwowy nad przedsiębiorstwem: Przetwórnia Mięsa w Gdyni, przy ul. Czerwonych Kosynierów Nr 129, stanowiąca własność s-ki z ogr. odp. pod firmą: „Teodor Rózkowski i S-ka”.

§ 2. Przymusowy zarząd państwowy powierza się Centralnemu Zarządowi Przemysłu Mięsnego w Warszawie.

§ 3. Przymusowy zarząd państwowy sprawowany będzie zgodnie z postanowieniami dekretu z dnia 16 grudnia